

„Destul de rar te afli în prezența cuiva care poate vedea dincolo de fațadă și care poate ajunge la fundația ființei umane... sufletul! În cartea *Descoperă eroul din tine*, Kevin Brown îți atrage atenția prin faptul că se vulnerabilizează. Deschiderea sa se transformă imediat în putere și acțiune, ideea fiind să te ajute să evoluezi. Nu numai că o vei apuca pe drumul corect, dar vei deveni și cea mai bună versiune a ta, eroul din propria poveste de viață. Kevin, îți mulțumesc că m-ai ajutat să descopăr eroul din mine și să devin mai bun cu fiecare zi ce trece, pentru ce din jurul meu“.

– Ben Utecht,  
campion XLI Super Bowl și laureat în anul 2019 al Premiului  
Tony Dungy pentru Leadership Extraordinar

„Cartea lui Kevin Brown este o hartă către adevăratul Superman din interiorul fiecăruia dintre noi“.

– John Ondrasik (Five For Fighting)

„O poveste brută, relevantă și la care ne putem raporta fiecare dintre noi. Iată cum așa descrie această capodoperă. Cartea *Descoperă eroul din tine* este un cadou care te ajută să devii un om mai bun și să ai o viață plină de însemnătate. Vei fi captivat de povestea lui Kevin, care îți va schimba modul de gândire. O ador pur și simplu și abia aștept să o văd ecranizată. Kevin, Josh și Lisa, vă mulțumesc că ați oferit celorlalți speranța că pot face față provocărilor“.

— Dr. Simon T. Bailey, DBA, CSP, CPAE,  
speaker motivațional și autor

---

# DESCOPERĂ EROUL DIN TINE

---

Ridică-te deasupra oricărei provocări,  
amplifică-ți impactul  
și fii eroul de care lumea are nevoie

---

**KEVIN D. BROWN**

editura  amaltea

## • CUPRINS •

CUVÂNT ÎNAINTE, DE DAVID COTTREL • 5

INTRODUCERE. Lumea are nevoie de eroi • 7

CAPITOLUL 1: Fuga de propriii demoni.....	11
CAPITOLUL 2: Fuga către propriile obiective.....	31
CAPITOLUL 3: Vindecarea reciprocă.....	47
CAPITOLUL 4: Femeia minune în acțiune.....	53
CAPITOLUL 5: Revenirea și reconstruirea în urma dezastrelor.....	69
CAPITOLUL 6: În căutare de eroi.....	79
CAPITOLUL 7: Eroii de lângă noi.....	97
CAPITOLUL 8: Josh-Brown și mătușa Bea.....	113
CAPITOLUL 9: O impresie de durată.....	135
CAPITOLUL 10: Un uriaș și îndrăzneț salt.....	151
CAPITOLUL 11: Pelerina de erou.....	171
CAPITOLUL 12: O moștenire eroică.....	187

MUȚUMIRI • 198

DESPRE AUTOR • 199

ÎNTR-O NOAPTE-RECE, în timp ce mă aflam în Michigan, cerul senin s-a acoperit de nori gri. Părea deosebit de frig. Poate că era, de fapt, lipsa de speranță care mă copleșea.

Îmi doream să mor.

Nu îmi mai rămăsese nimic în această viață. Ajunsesem la fund, mă distrusesem singur, din cauza prostiei proprii. Demonii care mă înconjuraseră încă din adolescență îmi dădeau acum târcoale mortale. Locuiam în mașină. Nu aveam unde să mă duc.

Singura problemă din seara aceea era dacă să fur ceva de mâncare sau dacă să îmi pun capăt vieții. Voiam să sfârșesc cu chinurile. Lașul din mine nu a putut însă să o facă. Nu aveam curajul să îmi iau viața. Mă rugam ca din întuneric să apară un asasin și să mă omoare. Rugăciunile au rămas fără răspuns.

Dacă nu îmi puteam lua viața, trebuia să găsesc o cale să mi-o schimb. Pentru început, ideal era să opresc spirala descendentă.

Dar cum? Îmi doream să cred că și pentru mine e posibil să am o viață mai bună. Doar că nu știam de unde să o apuc.

Fiindcă tot nu puteam să adorm, mi-am adus aminte de zilele mai bune, înainte să mă pierd. Când eram mic, mergeam cu familia în vacanță la mică distanță de casă, fiindcă nu prea stăteam bine cu banii.

De cele mai multe ori, tata închiria căsuța unui prieten, de la marginea unui lac din apropiere de Fremont, la mai puțin de 30 de kilometri de casa noastră din Muskegon. Tata și fratele meu mai mare erau mai pasionați de pescuit decât mine, dar voiam și eu să merg cu ei, ca să ieșim cu barca. Mă considerau mai degrabă un ghimpe-n coastă, fiindcă nu știam să înot și mi-era frică să nu cad în apă și să mă înec.

„Vorbești prea mult și sperii peștii“, îmi spunea tata adesea. „Poți pescui de pe dig cât mergem noi cu barca. Oricum, e și mai sigur“.

Așa că, într-o dimineață, când aveam cam 7 ani, am rămas pe dig în timp ce tata și fratele meu au plecat cu barca. Aveam o lansetă și o mulinetă mică, o cutie minusculă cu echipament și un pahar din polistiren plin cu viermi lipicioși și urât mirositori.

Purtam pălărie de pescar și, fiindcă eram din cale afară de fricos, o vestă portocalie de salvare. Mă prefăceam că sunt un pescar serios, aruncând ca și cum aș fi avut scule de profesionist în loc să las bietul vierme să ajungă la fund mai repede.

Îmi plăcea să arunc. Mă făcea să mă simt ca un profesionist. Îmi doream ca tata și fratele meu să fie suficient de impresionați încât într-o bună zi să mă ia cu ei în barcă.

După o scurtă încălzire, am decis să văd cât de departe pot să arunc. Am ridicat bățul deasupra capului și l-am dat pe spate până când tija a ajuns paralelă cu pământul, după care am aruncat viermele în lac.

Spre marele meu șoc, am agățat ceva. Inițial, am crezut că e un pește uriaș, care mi-ar fi hrănit familia timp de o săptămână sau care ar fi ocupat locul central de deasupra șemineului – dacă am fi avut unul.

În momentul acela, când mi-am dat seama că tot corpul meu o ia în față, am realizat că undița ajunsese atât de în spate, încât îmi agățase vesta de salvare și mă aruncase în lac. Tata și fratele meu auziseră totul și au început să dea la vâsle, însă erau destul de departe.

— Rezistă, Kevin! Ajungem, striga tata. Eu mă zbăteam și țipam, îngrozit că mă înec.

Bunica și bunicul erau și ei cu noi în vacanță în vara aceea, iar bunica a ieșit în fugă din cabană, alergând cât o țineau picioarele. Imediat ce a ajuns la dig, s-a aplecat să mă tragă, dar nu ajungea la mine.

Apoi s-a ridicat deodată în picioare și a început să strige:

— Kevin, ascultă-mă! Ridică-te! Apa nu e așa de adâncă, dragul meu. Ridică-te în picioare și mergi!

S-a dovedit că avea dreptate.

Am înaintat prin apă și mi-am dat seama că ating fundul cu picioarele. Apa abia dacă îmi trecea de talie. Dacă bunica nu ar fi venit alergând, poate că eram încă acolo, îngrozit și dând haotic din picioare, fără să știu că frica mea era mai mare decât amploarea problemei.

M-am emoționat puțin povestindu-vă această întâmplare de pe vremea când aveam 7 ani. Voiam doar să nu uităm că există momente în care trebuie să ne ridicăm și să depășim fricile din trecut. Cu toții avem puterea de a trece peste provocări, indiferent că vorbim despre serviciu sau despre viața personală.

Așa cum m-a învățat bunica, atunci când îndrăznim să ne ridicăm în picioare, descoperim adesea că provocările cu care ne confruntăm nu sunt atât de mari precum teama care le însoțește.

## Maestrul dezastrelor

Povestea cu pescuitul este adevărată, o parabolă din viața reală. Toate poveștile din această carte sunt trăite de mine. Bune sau rele, am o colecție vastă. Despre cea mai mare parte dintre ele nu am vorbit niciodată în conferințele pe care le țin peste tot prin lume.

LRDIS | *What do you do?*

Poate că ai auzit vreodată vreunul dintre discursurile mele, pe care le țin pentru clienți corporatiști, la convenții sau grupuri de lucru. Vorbitul în public este a doua mea carieră, după ce anterior am fost director de marketing într-o companie mare.

Nu sunt genul de persoană extrovertită, sub nicio formă. Șeful meu a trebuit să mă oblighe practic să vorbesc pentru prima dată în public. Privind în urmă, cred că s-a potrivit perfect faptul că primele mele discursuri au fost ținute pentru angajații dintr-o firmă specializată în refacerea locuințelor afectate de dezastre.

Înainte să mă angajez într-o companie ce avea să valoreze mai multe miliarde de dolari și să ajung să ocup o poziție de leadership, viața mea fusese în mare parte un dezastru. Este posibil să nu îmi fi revenit niciodată dacă șefii mei și alți eroi nu m-ar fi susținut și nu m-ar fi încurajat.

Povestea mea este una despre refacere și recuperare, adresată tuturor celor care cumva simt că au deraiat de la drumul cel bun sau care au dat-o în bară pe parcurs. Poate că te-ai aflat și tu în aceeași situație sau poate că pur și simplu cauți o oportunitate mai mare ori încerci să ai o viață mai bună sau mai împlinită.

Cred că te pot ajuta. Nu fiindcă mă consider un guru al dezvoltării personale și nici un life coach. Provin dintr-o familie de muncitori. Am trecut prin perioade în care nu am avut un adăpost deasupra capului, locuind în mașină și fugând de prieteni și de rude.

Povestea mea e plină de lecții care m-au schimbat într-un mod foarte profund. Lecții care continuă să modeleze și acum acele părți din mine care mai au nevoie de vindecare. În adolescență și până la douăzeci și ceva de ani, au fost multe momente în care am simțit că am ajuns la fund și că mă înec, incapabil să mă ridic singur în picioare.

Lecțiile și exemplele din cartea de față sunt din experiențele mele de viață, mai plăcute sau mai puțin plăcute. Nu este un sistem general, cu 10, 12 sau 27 de pași către succes, ci lucruri care au funcționat în cazul meu și m-au ajutat să am o viață mai bună. Este despre schimbările pe care le-am făcut ca să devin o persoană mai bună, astfel încât să am viața pe care mi-o doream cu disperare.

Nu vei găsi aici o listă de lucruri pe care trebuie să le faci. Adevărul este că cei mai mulți dintre noi știm ce anume trebuie să facem și ce nu. Întrebarea este de ce nu facem ceea ce știm că trebuie să facem.

Cred cu tărie că eșecurile apar nu fiindcă persoanele respective nu știu ce să facă, ci fiindcă nu știu *cum să fie*. Odată ce înțelegi ce fel de om trebuie să devii, vei ști și *cum să procedezi* – așa cum s-a întâmplat și în cazul meu.

O să-ți prezint câțiva dintre liderii și mentorii care m-au ajutat să îmi schimb viața pe plan personal și profesional. Acești eroi m-au salvat literalmente. Prin faptul că îți împărtășesc povestea evoluției mele, sper că vei învăța ceva din greșelile pe care le-am făcut, dar și din mișcările de succes din viața mea de cincizeci și ceva de ani.

Aproape jumătate dintre ei au fost o luptă. O să explic mai în detaliu pe parcurs, dar, pe scurt, din cauza unei experiențe îngrozitoare, am renunțat la liceu și am fugit de acasă. Nu am avut unde să stau din adolescență și până la douăzeci și ceva de ani.

Am fost pierdut. Am luat decizii extrem de proaste, m-am împrietenit cu persoane nepotrivite și, ca să rezumăm, am mers multă vreme pe un drum greșit.

Bizar a fost că am început să îmi schimb viața abia când mi-am găsit un job la o companie de refacere și restaurare a locuințelor afectate de dezastre. Eram proaspăt recăsătorit și aveam un copil mic. Până în acel moment, trăisem o viață plină de cicatrici și de răni pe care nu le-aș dori nimănui.

Căsătoria cu Lisa (o femeie minunată, deșteaptă și înțelegătoare) a marcat începutul unei remarcabile schimbări din viața mea. Aproape în același timp, am fost binecuvântat să am alături persoane care au apărut în momente-cheie ca să mă ajute să îmi schimb viața în bine. *Mult, mult, mult* în bine.

Unul dintre obiectivele cărții de față este să te încurajez și să îți ofer speranță. Dacă te străduiești să răzbați și abia aștepti să reușești să rupi tiparele distructive, sunt aici să îți spun că o poți face cu adevărat.

De foarte multe ori, trecem prin viață acceptând povestea pe care ne-o impun ceilalți. Avem însă puterea de a ne scrie propria poveste. Eu am înțeles mai greu acest lucru. Am petrecut mult prea mulți ani acceptând că viața este așa cum este în loc să îmi creez existența la care visam. Gândește-te la povestea pe care ai trăit-o. Tu ai scris-o? Sau a fost scrisă de altcineva?

Cei care te critică și încearcă să te controleze o fac din propriile motive, egoiste. Tu ai însă puterea să le respingi minciunile și să îți scrii propria ta poveste.

Prin intermediul cărții de față, te încurajez să preiei controlul. Imaginează-ți cum arată viața pe care ți-o dorești și creează-o. Nu doar pe hârtie, ci și în realitate. Ai această putere. De tine depinde să acționezi.

Preia controlul asupra propriei vieți, însă ascultă-i pe cei care chiar țin cont de interesele tale. Viața mea a început să se schimbe în momentul în care diferite persoane pozitive, dar totodată exigente au apărut lângă mine, mi-au pus o mână pe umăr și mi-au spus: „Nu, Kevin, nu pe acolo, ci *pe aici*“.

## Orășelul Muskegon, din Michigan

Ca să te ajut puțin să îmi înțelegi parcursul și de ce aș putea avea ceva de spus care să te ajute să o iei pe drumul care ți se potrivește, aș vrea să îți povestesc puțin cum a fost viața mea. Nu mult, ci puțin, fiindcă pe măsură ce îmi vei descoperi cât de cât traseul, va fi suficient să îți dai seama despre ce este vorba.

Am crescut într-o familie de muncitori, în regiunea Rust Belt. Tata lucrase în Marină, bucătar pe un vas. Avea niște brațe musculoase și un spate puternic, căci cărase greuțați destul de mari. Am încercat să nu îi mai adaug și eu alte poveri, dar nu am reușit.

Când m-am născut eu, tata lucra deja de zece ani acolo și se afla în Long Beach, California. După ce am venit eu pe lume, a renunțat la munca pe vapor și ne-am mutat în Muskegon, unde s-a angajat la o fabrică. Știu, decorul pare desprins dintr-o melodie de-a lui Bruce Springsteen.

Mama stătea acasă și avea grijă de mine și de fratele meu, iar ulterior și de sora mea. Mama era o persoană nefericită. Se lupta cu niște probleme de sănătate, unele reale, altele imaginare. Suferea și de depresie și de anxietate. Unii ar spune că era cam ipohondră. Își puna singură diagnosticul și lua medicamente după ureche, cerând adesea tratamente și operații despre care doctorii spuneau clar că nu are nevoie.

Mama se lupta cu niște demoni care o bântuiau. Nu însemna neapărat că nu ne iubea sau că nu avea grijă de noi, dar de cele mai multe ori nu părea disponibilă. De la jobul de părinte își lua mereu concediu.

Prin urmare, tata venea de la serviciu și făcea și mai multă treabă. Se străduia din răspuțeri să ne fie atât tată, cât și mamă, dar de cele mai multe ori era epuizat.

Cu toate acestea, în școala primară și în gimnaziu am fost un copil destul de fericit și de norocos. Luam note mari, mă descurcam bine la sport și aveam prieteni. Prea mulți prieteni, de fapt.

Fetele voiau să fim doar amici, ceea ce mă frustra. Așadar, am avut o copilărie obișnuită, până la adolescență, când am intrat la liceu. În primul an, întreaga școală a fost zguduită la vestea că un băiat inteligent, athletic și popular a dispărut pur și simplu.

Se pare că totul îi mergea bine, dar se evaporase din sala de clasă, holuri sau terenurile de sport. Zvonurile au început să curgă. Murise? Se mutase? Era dependent de droguri? Intrase într-o sectă hippie?

După o vreme, colegii au încetat să mai vorbească despre el, și-au văzut de treburile lor de adolescenți și l-au uitat pe băiatul acela.

Adică pe mine.

Am dispărut din viața aceea „normală“. Am fugit de ea. De frică și de rușine.

Doar câțiva colegi de clasă știau ce se ascundea în spatele dispariției mele. Vezi tu, visurile legate de o viață extraordinară se evaporaseră din cauza unei trădări de cea mai joasă speță.

Un adult de încredere. Un prieten apropiat al familiei noastre. Un partener de vânătoare și de camping. Un enoriaș de la aceeași

biserică la care mergeam și noi. Un bărbat cu o soție frumoasă și cu o latură monstruoasă.

books

Avea grijă de mine, așa cum avea și de alți băieți. După care mi-a distrus viața și sufletul timp de trei ani, după care, zdrobit, obosit și speriat, am fugit.

Într-o noapte, am îndesat tot ceea ce aveam în sacul cu care tata fusese în Marină. În dimineața următoare, am plecat spre școală, doar că am luat-o pe un alt drum și nu m-am mai întors niciodată acasă pentru o perioadă mai mare de o zi sau două. Și așa a început spirala descendentă a anilor mei pierduți. Da, un deceniu cu adevărat irosit.

Dacă ai trăit vreodată o experiență traumatizantă precum aceasta, știi despre ce vorbesc. Victimele au adesea tendința să se autoînvinovățească, ceea ce amplifică și mai mult trauma. Iar când abuzatorul este mai mare și mai puternic decât tine... ei bine, se pare că nu ai încotro să o apuci și singura opțiune este să fugi de el, de vina ta și de viața sigură pe care erai convins că o ai.

Dacă întâmpini asemenea probleme sau dacă știi pe cineva aflat într-o situație similară, vreau să știi că poți cere ajutor. Nu trebuie să fugi. Există specialiști care te pot ajuta. Sună la 112. Sau dacă ești prea speriat, mergi la Urgențe la un spital, chiar dacă nu ești bolnav sau rănit fizic. Cei de acolo te vor ajuta și te vor proteja. Mergi la cea mai apropiată unitate de pompieri, la directorul școlii sau la un consilier. Cu toții te pot ajuta.

Nu trebuie să porți singur această povară. Nu permite ca ceea ce ți s-a întâmplat să fie o parte din tine și să te definească. Trebuie să știi că poți trece peste asta. Eu am supraviețuit, doar că aș fi vrut să găsesc ajutor mult mai devreme, fiindcă am fugit de propriii demoni mult prea multă vreme.

Cu cât cari mai mult monștrii după tine, cu atât mai mari devin și îți afectează viața. Se ascund, așteptând să te atace când te aștepti mai puțin. Și, dacă nu îi gestionezi așa cum trebuie, îți vor slăbi toate relațiile. De fiecare dată când viața mea începea să fie mai bună, găseau ei o cale să își facă simțită prezența.

Nu am fost singura victimă care a avut de suferit din cauza aceluia prădător. Deși nu știam la vremea aceea, am fost mai mulți.

Tragedia a durat câteva decenii și a afectat multe vieți. În cele din urmă, abuzatorul a făcut închisoare, dar nu pentru ceea ce ne făcuse (infracțiunile cele mai grave se prescriseseră) și nu pentru multă vreme.

Un băiat care îi fusese victimă a ajuns dependent de droguri și a făcut închisoare timp de optsprezece ani. După eliberare, a discutat cu alte victime să iasă în public și să identifice abuzatorul. Înainte ca dreptatea să aibă loc, a recurs din nou la droguri. Într-o noapte, decis să îl omoare pe monstru, a pornit spre casa lui, dar a leșinat și a distrus mașina. A intrat din nou în închisoare, iar la scurtă vreme după ce a fost eliberat din nou, a murit într-un accident auto, lăsând în urmă o moștenire tragică, a unei vieți furate.

Nici nu îți poți imagina vina și furia din interior, fiindcă sunt ca un acid care te mănâncă. Ai posibilitatea să primești ajutor. Există experți care te pot îndruma să ieși din întuneric, oameni special instruiți pentru asta. Nu ține totul în tine, așa cum am făcut eu.

Într-o bună zi poate voi scrie mai detaliat despre asta. Poate. Ți voi spune totuși că vreau în care am intrat a fost deosebit de adâncă. Ani la rând nu am avut un adăpost deasupra capului, dormind în sălile de așteptare din spitale și folosind toalete publice. La un moment dat am moștenit o mașină de familie, un Ford LTD din 1875, care era destul de încăpător, doar că îi lipseau baia și bucătăria. În rest, zici că era un adevărat fort.

Câțiva prieteni și rude sau persoane de bună-credință mă mai luau din când în când acasă, însă de obicei plecam repede. Părinții mei, care habar nu aveau că prietenul lor mă abuzase, încercaseră de mai mult ori să mă aducă acasă.

Mi-au oferit tot felul de predici și de soluții, dar când au văzut că nu fac ce vor ei, au recurs la măsuri mai dure. Din punct de vedere legal, eram minor, ceea ce le-a permis să trimită poliția după mine. La scurtă vreme, m-au înscris într-o școală de corecție pentru copiii cu probleme, Pine Rest Christian Mental Health Services, în Grand Rapids.

Doar că eu am făcut ce știam mai bine. Am fugit. Am reușit să mă strecur printr-o ușă de fier înainte să se închidă. Am luat-o la goană, alergând mai repede decât știam că aș putea. Ceilalți copii mă încurajau de la geamuri în timp ce am reușit să ajung și să mă furișez în pădurea care înconjura centrul.

Puteam auzi pași în urma mea. Vocile răsunau din ce în ce mai aproape. Ramurile mă zgâriau pe față și pe brațe. Picioarele îmi înghețaseră de la alergat. Habar nu aveam încotro mă îndrept, pe măsură ce întunericul se lăsa.

Aveam șaisprezece ani pe atunci și fugisem de la școala de corecție. Părinții mă trimiseseră acolo să primesc ajutor. Doar că eu nu voiam să primesc ajutor. Din punctul meu de vedere, nu aveam nevoie de niciun ajutor.

Și-atunci de ce eram atât de speriat?

Am ieșit din pădure după mai bine de două ore în care rătăcisem panicat. Reușisem să scap de urmăritori. Am găsit o băcănie în fața căreia era un telefon cu cartelă. Am sunat-o pe iubita mea, cu taxă inversă, dar a refuzat apelul. Am încercat la cel mai bun prieten, fără răspuns. Unchiul meu era ultimul colac de salvare. După ce mi-a promis că vine să mă ia, i-a sunat pe părinții mei îngrijorați, care au anunțat autoritățile.

În scurtă vreme, m-am întors la școala de corecție, într-o cameră albă și sterilă, privind pe fereastra acoperită cu o plasă de oțel. Eram la carceră pentru o săptămână, fără vizitatori și fără activități din exterior. Evident, prezentam un risc.

Clocoteam deja de furie. Eram hotărât să ies de acolo.

După o săptămână, mi s-a permis să stau cu ceilalți copii, integrându-mă treptat în activitățile lor și în sesiunile de terapie. Mi-am făcut câțiva prieteni și mă prefăceam că sunt de-ai lor. Mi-am imaginat că sunt un băiat bun și „m-am schimbat“, astfel încât să îmi dea drumul cât mai repede de-acolo. Dacă nu, aveam să gădesc altă oportunitate să mă eliberez și să o iau la goană.

În ultimii ani nu făcusem altceva decât să fug. Alergam de un monstru și de demonii pe care mi-i implantase în creier. Mă transformasem în altcineva, o persoană definită de frică, nu de speranță. Era ca și cum aveam două identități distincte – Victima

și Aspirantul – ceea ce nu e deloc neobișnuit pentru cineva care a suferit un eveniment traumatic la o vârstă fragedă.

Am descoperit că pot fi cine trebuia să fiu, astfel încât să trec zilele cu bine. Aveam o conexiune cu mine și cu cei din jur, nu atât de tare încât să fiu decepționat sau să obțin vreun profit, ci să îmi îngrop secretele și teama paralizantă care le însoțea.

Nu voiam ca cineva să știe că am fost abuzat sau că nu am o diplomă de liceu sau de colegiu. La vremea aceea, înainte de apariția internetului, te puteai fofila. Am învățat să mă prezint suficient de bine ca Aspirant încât să fiu angajat agent de vânzări din ușă în ușă.

Eram plătit la comision, să vând enciclopedii, soluții de curățat covoare și aspiratoare. Am înregistrat o mică victorie când am reușit să vând un aspirator Rainbow bunicii mele, care l-a păstrat însă doar în perioada de probă de trei zile, după care a anulat comanda. Mda, bunica a fost mai șmecheră decât vânzătorul!

Și nu aceasta a fost cea mai neplăcută experiență a mea din perioada în care vindeam aspiratoare din ușă în ușă. La un moment dat, în timp ce mă îndreptam cu mașina către o școală dintr-un cartier rău famat, am rămas fără benzină, încalcând astfel una dintre regulile tatălui meu: rezervorul să nu ajungă niciodată sub jumătate din capacitate.

Am sunat un prieten să mă ajute, dar nu și-a făcut apariția, așa că m-am dus la o benzinărie să umplu o canistră. În tot acest timp, cineva mi-a spart mașina și mi-a furat cele două aspiratoare Rainbow pe care încercam să le vând. Când mi-am sunat șeful să raportez furtul, nu m-a crezut.

— Cred că ai vândut cele două aspiratoare ca să faci rost de bani și ai inventat povestea ca să îți poți păstra banii! Ești concediat... a adăugat el.

Așa funcționează lucrurile atunci când viața ta e pe o curbă descendentă. Îi spusese adevărul șefului meu, dar el refuzase să mă creadă. Un alt job pierdut și o listă din ce în ce mai mare de oportunități ratate.

Cumva, mai rămăsese în mine ceva din copilul bun și bisericos care fusesem, tipul acela cinstit, care voia să îi mulțumească pe